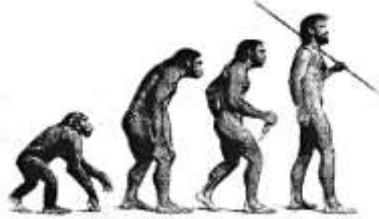

Πλίνθοι & κέραμοι Νο 10

στο χαρτί

Για τη γραφή, αντιγραφή,
φωτογράφιση,
ανατύπωση και διανομή...
Σαπρίκης Χρίστος

& στο www.xsap.gr

Πλίνθοι και κέραμοι X5

Ξεκίνησα να γράφω πριν από 6 χρόνια. Δυο φορές το χρόνο, Οκτώβριο και Ιούνιο σε κάθε Γενική Συνέλευση του Συλλόγου. Και ενδιάμεσα σκόρπια κείμενα που μοιραζόταν σε φίλους και γνωστούς.

Τον περασμένο Οκτώβρη για πρώτη φορά δεν ήμουν συνεπής στο ραντεβού.

Σήμερα βγαίνει ετούτο το φυλλάδιο έχοντας και κείμενα του Θανάση Βάσιου, του Γιάννη Στεφανίδη, του Κώστα Χριστοδουλή κι ένα ποίημα του Γρηγόρη Λυμπεράκη.

Πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμένοι διαφορετικών ανθρώπων με μια κόκκινη κλωστούλα να τους ενώνει. Άλλοτε χοντρή, άλλοτε λεπτή σχεδόν έτοιμη να σπάσει. Πάντα υπαρκτή όμως και ελπίζω ανθεκτική...

Πλίνθοι και κέραμοι X5

Κείμενα που γράφτηκαν όχι για να ενημερώσουν, να καθοδηγήσουν. Κείμενα, αφορμές ελπίζουμε για συζήτηση. Ένα χαρτίνο blog για να είμαστε και μέσα στη μόδα των καιρών. Κι επειδή η τεχνολογία έχει προχωρήσει αυτή η συζήτηση μπορεί να συνεχιστεί και σε κανονικό blog στο www.xsap.gr/blog

απ' την αρχή ξανά λοιπόν...

...διαγράψαμε έναν κύκλο για να βρεθούμε εκεί που ξεκινήσαμε;

«Αυτό που κάνετε μου θυμίζει έντονα το μαρτύριο του Σίσυφου» λέει η Γ. κουνώντας το κεφάλι.

Το μαρτύριο του Σίσυφου.

Ν' ανεβαίνεις την πλαγιά φορτωμένος με μια πέτρα και μόλις φτάσεις στην κορυφή αυτή να κυλά κάτω και να ξεκινάς απ' την αρχή.

Το αιώνιο παράδειγμα της ματαιότητας κάθε προσπάθειας...

Σκέφτομαι..

Ο Alber Camus, (Αλμπέρ Καμύ στα Νεοελληνικά – αλήθεια δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω πως ακριβώς «μεταφράζουμε» τα ξένα ονόματα) στο κλασικό έργο του «**Ο μύθος του Σίσυφου - Δοκίμιο για το παράλογο**» δίνει μια διαφορετική διάσταση.

Επειδή πάντα μας αρέσει να βλέπουμε τις προσπάθειες μας με θετικό πνεύμα την ενστερνίζομαι και την παραθέτω αποσπασματικά: (Μετάφρ., Βαγγέλης Χατζηδημητρίου, Μπουκουμάνης, 1973)

«...Έχουμε ήδη καταλάβει πως ο Σίσυφος είναι ο παράλογος ήρωας. Τα πάθη του τον συνιστούν περισσότερο απ' το μαρτύριό του... Οι μύθοι φτιάχνονται για να τους ζωογονεί η φαντασία. Σ' αυτόν βλέπουμε μόνο όλη την προσπάθεια ενός τεντωμένου κορμιού ν' ανασηκώσει την πελώρια πέτρα, να τη γυρίσει και να την κάνει ν' αναρριχηθεί σε μια πλαγιά που έχει ανεβοκατέβει εκατό φορές. Βλέπουμε το συσπασμένο πρόσωπο, το κολλημένο πάνω στην πέτρα μάγουλο, τον ώμο που δέχεται το λασπωμένο όγκο, το πόδι που τον στηρίζει, τη διαστολή των μυώνων, την ανθρώπινη σιγουριά δυο

χεριών γεμάτων γη. Στο έπακρο αυτής της τρομερής προσπάθειας, της μετρημένης με το χωρίς ουρανό διάστημα και το χωρίς βάθος χρόνο, ο Σίσυφος τότε, κοιτάζει την πέτρα να κατηφορίζει σε μερικές στιγμές προς αυτόν το χαμηλό κόσμο απ' όπου θα πρέπει να την ανεβάσει πάλι στην κορυφή. Ξανακατεβαίνει στην πεδιάδα.

Όσο διαρκεί αυτή η επιστροφή, αυτή η παύση, ο Σίσυφος μ' ενδιαφέρει. Ένα πρόσωπο που βασανίζεται τόσο κοντά στις πέτρες είναι ήδη πέτρα. Βλέπω αυτό τον άνθρωπο να ξαναπηγαίνει, βαδίζοντας βαριά μα σταθερά, προς το ατέλειωτο μαρτύριο. Αυτή η ώρα που είναι σα μια αναπνοή και ξανάρχεται το ίδιο σίγουρα με τη δυστυχία του, αυτή η ώρα, είναι η ώρα της συνείδησης. Σε κάθε μια απ' τις στιγμές της, από τότε που αφήνει την κορυφή και κατευθύνεται σιγά - σιγά προς τις τρώγλες των θεών, είναι υπέροχος μέσα στη μοίρα του. Είναι πιο δυνατός από το βράχο του.

Εάν αυτός ο μύθος είναι τραγικός, είναι γιατί ο ήρωάς του έχει συνείδηση. Πράγματι, που θα βρισκόταν ο πόνος του, εάν σε κάθε βήμα τον ενθάρρυνε η ελπίδα της επιτυχίας;

... Αλλά δεν είναι τραγικός παρά στις σπάνιες στιγμές που αποκτά συνείδηση. Ο Σίσυφος, προλετάριος των θεών, ανίσχυρος κι επαναστατημένος, ήξερε όλη την έκταση της άθλιας ύπαρξής τους: είναι εκείνη που σκέφτεται όσο διαρκή η κατάβασή του. Η σύνεση με την οποία δέχεται το μαρτύριό του συμπληρώνει την ίδια στιγμή τη νίκη του. Δεν υπάρχει μοίρα που να μη νικείται με την περιφρόνηση...

...Αφήνω τον Σίσυφο στους πρόποδες του βουνού. Πάντα ξαναβρίσκει κανείς το φορτίο του. Ο Σίσυφος όμως, συμβολίζει την ανώτερη πίστη που αρνιέται τους θεούς κι ανυψώνει τους βράχους. Κι εκείνος κρίνει πως όλα είναι καλά. Αυτό το σύμπαν, αδέσποτο στο εξής, δεν του φαίνεται άκαρπο ούτε μάταιο. Ο κάθε κόκκος της πέτρας, η κάθε λάμψη αυτού του γεμάτου νύχτα βουνού πλάθει, μονάχα γι' αυτόν, τη μορφή ενός κόσμου. Ακόμα κι ο ίδιος ο αγώνας προς την κορυφή φτάνει για να γεμίσει μια ανθρώπινη καρδιά. Πρέπει να φανταστούμε τον Σίσυφο ευτυχισμένο.»

απ' την αρχή ξανά λουπόν...

...και όταν γράφονται αυτές οι γραμμές η σκέψη γυρίζει στον Θεοδωρή Έξαρχο. Να υψώνει το χέρι και τη φωνή υπερασπιζόμενος έναν **ακηδεμόνευτο συμμετοχικό συνδικαλισμό**. Πριν από δυόμισι δεκαετίες. Σ' ένα συνδικαλιστικό τοπίο στείρας κομματικής αντιπαράθεσης. Με το Λόγο στις Συνελεύσεις και στα Σχολεία να δονείται από κομματικό πατριωτισμό. Με τις Ιδεολογίες να είναι όχι εργαλεία ανάλυσης των προβλημάτων αλλά τα τείχη που χώριζαν εργαζόμενους, τα άλλοθι για κάθε συμπεριφορά.

Η **«Αδέσμευτη Πάλη»** στην αρχή, το **«Ενωτικό»** στη συνέχεια φιλοδοξούσε να μπει σφήνα, έστω και σε τοπικό επίπεδο, σ' αυτή την πραγματικότητα που έμοιαζε τόσο στέρη και αμετάβλητη.

Όχι να αποϊδεολογικοποιήσει τα προβλήματα, αλλά να δώσει τη δυνατότητα να βγουν στην επιφάνεια όμορφες σκέψεις και πραγματικοί προβληματισμοί. Για να λειτουργήσουμε όχι σαν πέντε ξεχωριστά συνδικάτα στη συσκευασία του ενός, αλλά ως εργαζόμενοι που αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα. Για να δράσουμε κοινά, δεσμευμένοι μόνο από τις αποφάσεις των Γενικών μας Συνελεύσεων και όχι με μια τυπική ενότητα καταστατικών αρχών που εφαρμόζονταν κατά το δοκούν,.

Δεν ξέρω τι πετύχαμε απ' όλα αυτά, αλλά ο Σύλλογος Αγίου Δημητρίου πάντα είχε μια **διαφορετική συνδικαλιστική αύρα**. Στις Γενικές Συνελεύσεις, στις κινητοποιήσεις, στην καθημερινότητα των Σχολείων.

Είκοσι χρόνια μετά το **«Ενωτικό»** έγινε κι αυτό **κατεστημένο**. Το νιώθαμε, άλλος λίγο άλλος πολύ, όσοι σχεδόν μόνιμα συμμετείχαμε σ' αυτό. Αν και δημιούργησε μια **δυναμική** πολλοί **βολεύτηκαν** απ' αυτή την κατάσταση.

Είκοσι χρόνια μετά άλλαξε και το συνδικαλιστικό τοπίο. Η αποδόμηση της συλλογικής δράσης σε όλα τα επίπεδα μας οδήγησε στην κυριαρχία του παραγοντισμού που αντλεί «νομιμότητα» από τα διαλυμένα πλέον κομματικά γραφεία.

Ο Λόγος απουσιάζει από τις Γενικές Συνελεύσεις και τα διαλλείματα στα σχολεία όλο και περισσότεροι σκύβουμε τα κεφάλια πάνω από τα τετράδια των παιδιών αδιαφορώντας(;) για τα τεκταινόμενα.

Είκοσι χρόνια μετά αλλάξαμε κι εμείς. Ο Θανάσης όλο και λιγότερο μιλάει σαν Έξαρχος, ο Γρηγόρης «χάνεται» όλο και πιο συχνά. Ο Γιώργος άλλαξε το επίθετό του, ο Μανώλης θέλει να γυρίσει ταινία στο σχολείο, ο Γιάννης μιλάει για άλλες καταστάσεις, ο Γιώργος νευριάζει συχνότερα, η Σταυρούλα έμεινε μόνη...

Κι εγώ είμαι λιγότερο σίγουρος από κάθε άλλη φορά στο τι κάνω...

Ήταν εύκολο να πούμε: - Άστο να συνεχιστεί... όσο τσουλάει...

Δεν ξέρω γιατί δεν το κάναμε... Ίσως γιατί, αιθεροβάμονες ακόμη, πιστεύουμε πως μπορούμε να

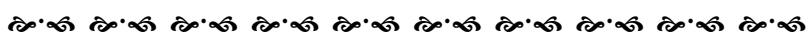
προσπαθήσουμε ν' «αλλάξουμε τον κόσμο»...

«Βαυκαλιζόσαστε μ' οράματα μεγάλα, με φρούδες ελπίδες και ουτοπίες» σιγοψιθυρίζει το διαβολάκι απ' τη γωνία... Ίσως...

απ' την αρχή ξανά λοιπόν...

επαναπροσδιορίζοντας σχέσεις, συμπεριφορές, δράσεις...

...και καλοδεχούμενος όπως πάντα κάθε **συνοδοιπόρος**...

Για τον παραλογισμό του εκπαιδευτικού συστήματος στη μικρή Ελλάδα μας πολλά έχουν ειπωθεί.

Παραλογισμός που στηρίζεται και στη φεουδαρχικού τύπου αντίληψη της πολιτικής που ενστερνίζονται οι εκάστοτε κυβερνώντες. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο πως το «έχει μπάρμπα στην Κορώνη» ζει και βασιλεύει τον 21^ο αιώνα στη χώρα μας.

Απόνερα αυτής της αντίληψης είναι οι χιλιάδες μικρές τρύπες στο κάθε φορά νομικό πλαίσιο ώστε να βολεύονται και να εξυπηρετούνται ψηφοφόροι, οπαδοί αλλά και «αντίπαλοι». Για τον «επίσημο» κομματικοδίαιτο συνδικαλισμό, «επαναστατικό» και «συμβιβασμένο» τέτοια θέματα προσπερνιόνται εύκολα μια και αποτελούν και συνδικαλιστική εκλογική πελατεία.

Μικρό παράδειγμα μιας τέτοιας τρύπας είναι και οι αποσπάσεις εκπαιδευτικών σε Διοικητικές Υπηρεσίες. Τα λέει όμως καλύτερα ο **Θανάσης Βάσιος** στην καταγγελία που έκανε πριν λίγο καιρό στο **Συνήγορο του Πολίτη**:

«Αγαπητοί κύριοι.

Με την εγκύκλιο 43659/Δ2/14-04-09 καλούνται οι εκπαιδευτικοί Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης να υποβάλουν αίτηση απόσπασης για το σχολικό έτος 2009-2010 σε υπηρεσίες και φορείς αρμοδιότητας του ΥΠΕΠΘ. Στο κεφάλαιο Α2 της εγκυκλίου αναφέρεται ότι οι εκπαιδευτικοί που αποσπώνται στην Κεντρική Υπηρεσία του ΥΠΕΠΘ, στη Δ/ση Διοικητικής και Οικονομικής Στήριξης του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, στα Γραφεία των Περιφερειακών Δ/σεων Εκπ/σης, των Διευθύνσεων και Γραφείων Εκπαίδευσης, στα Γραφεία Φυσικής Αγωγής και τα Γραφεία Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης καθώς και στον Ο.Ε.Ε.Κ θεμελιώνουν δικαίωμα υποβολής αίτησης μετάθεσης και λαμβάνουν μονάδες μετάθεσης της οργανικής τους θέσης σύμφωνα με τη διάταξη της παρ.2 του άρθρου 9 του Ν. 2986/2002 (ΦΕΚ 24Α).

Για να έχει δικαίωμα μετάθεσης ένας εκπαιδευτικός πρέπει να έχει υπηρετήσει στην οργανική του θέση και ανάλογα με τις μονάδες μετάθεσης που συγκεντρώνει καταλαμβάνει τη θέση που επιδιώκει σύμφωνα με το Π. Δ. 50/96. Στον υπολογισμό των μονάδων μετάθεσης ένα από τα κριτήρια είναι οι συνθήκες διαβίωσης στις έδρες των σχολείων που υπηρέτησαν ή υπηρετούν. Μπορεί ένας εκπαιδευτικός ανάλογα με το σχολείο που υπηρετεί να συγκεντρώσει για ένα χρόνο υπηρεσίας μέχρι 12 μονάδες μετάθεσης, όταν για ένα παιδί λαμβάνει 4 μονάδες.

Με τη δυνατότητα που παρέχει η εγκύκλιος και το νομικό πλαίσιο μπορεί κάποιος εκπαιδευτικός να είναι αποσπασμένος στην Αττική σε μια υπηρεσία του ΥΠΕΠΘ και να λαμβάνει τις μονάδες μετάθεσης που αντιστοιχούν στο σχολείο της οργανικής του θέσης που μπορεί π.χ. να είναι στις Κυκλάδες. Αντί για 1 μονάδα μετάθεσης που αντιστοιχεί στα σχολεία της Αττικής να λαμβάνει 12 μονάδες μετάθεσης που αντιστοιχούν σε ορισμένα σχολεία των Κυκλάδων ή άλλων περιοχών της Ελλάδας.

...Έτσι...

όπως παλιάδες μέρες πριν

όπως παλιάδες μέρες μετά!

Έτσι θα προχωράμε.

Με υψωμένα τα πέρια

και ανοιπτές τις παλάμες!

...Έτοιμες...

Έτοιμες να σφίξουν

δύο κόκκινα τριαντάφυλλα

Έτοιμες να σπηματίσουν

το δήμα της νίκης.

Έτοιμες να παιδέψουν

την απέραντη μοναξιά μας...

Γρηγόρης Λυμπεράκης

Η δυνατότητα αυτή δημιουργεί άνιση μεταχείριση μεταξύ των εκπαιδευτικών, καταστρατηγεί το δίκαιο, δημιουργεί πεδίο για συναλλαγές και εξυπηρετήσεις ημετέρων και ζητώ να καταργηθεί».

...Δεκέμβρης. Αργά το βράδυ στην καφετέρια με το Θανάση και το Γρηγόρη να συζητάμε παθιασμένα για τις εξελίξεις. Οι λιγοστοί θαμώνες μας κοιτάνε περίεργα.

Στην οθόνη ο Αλαβάνος μιλάει για την εξέγερση των νέων, την αρχή μιας νέας ελπίδας που σπέρνει το φόβο στ' απανταχού αφεντικά...

...Σιωπή... Η αμήχανη σιωπή που ακολουθεί πάντα τις έντονες συζητήσεις...

Η ματιά μου πέφτει στο κορίτσι που μας σέρβιρε. Καθισμένο στην άκρη του μπαρ με το κεφάλι σκυμμένο απ' την κούραση. Όλη τη μέρα να δουλεύει με το χαμόγελο στα χείλη. Για 700€.

Η τηλεόραση δείχνει γροθιές σηκωμένες, επιμελώς ατημέλητα ντυσίματα, μπλουζάκια με τον Τσεκεβάρια, παλαιστινιακές μαντήλες περίτεχνα ριγμένες...

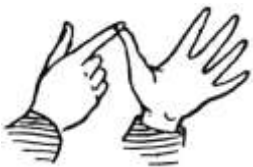
...Το κορίτσι έχει κλείσει τα μάτια. Στα πιο όμορφα χρόνια της είναι πολύ κουρασμένη. Όχι από ανία, ούτε απ' το πρεσάρισμα των φροντιστηρίων.

Έχει φύγει στις δικές της σκέψεις. Δεν έχει την πολυτέλεια της «επανάστασης» της τηλεόρασης.

«Έφυγα» μαζί της. Τα πομπώδη συνθήματα έσβησαν πίσω μου...

Η «επανάσταση» των μικροαστών μου είναι το ίδιο ξένη με την βαρβαρότητα του καπιταλισμού...

Μετά την κρίση τι; (Θανάσης Βάσιος)

Βρισκόμαστε στη δίνη παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Άλλες χώρες βρίσκονται στο κέντρο της δίνης και στροβιλίζονται

έντονα και άλλες στην περιφέρεια και αναταράσσονται λιγότερο. Η εναλλαγή από το κέντρο στην περιφέρεια και αντίστροφα είναι πολύ πιθανή και απρόβλεπτη, γι' αυτό όλες οι χώρες προσπαθούν, λαμβάνοντας μέτρα, να γαληνέψουν τα νερά.

Το γιατί φτάσαμε στην κρίση μπορούν σήμερα να μας το εξηγήσουν όλοι οι οικονομολόγοι και μάλιστα με πολλές λεπτομέρειες. Όλοι έβλεπαν την ξέφρενη πορεία, λόγω των υπέρμετρων υπερβολών των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, δεν μας προειδοποίησαν όμως για το γκρεμό που υπήρχε μπροστά μας.

Γνωρίζουμε ότι η κρίση είναι ένα φαινόμενο εγγενές στην οικονομία της αγοράς. Γνωρίζουμε επίσης ότι οι βιομηχανίες της Δύσης (ΗΠΑ Ε.Ε.), προκειμένου να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη, μετέφεραν τα τελευταία χρόνια την παραγωγική διαδικασία ανατολικότερα σε χώρες χαμηλού παραγωγικού κόστους και μπορεί αυτή η μετατόπιση

να έφερε οικονομικά οφέλη, συνέβαλε όμως στην γεωγραφική αναδιανομή του πλούτου δημιουργώντας νέες οικονομικές δυνάμεις (όπως π.χ. την Κίνα). Ταυτόχρονα τα μεγάλα χρηματοοικονομικά και χρηματοπιστωτικά ιδρύματα κατάφεραν, είτε με τα χρηματιστηριακά παιχνίδια, είτε με την ανεξέλεγκτη χορήγηση δανείων, να uφαρπάξουν το μεγαλύτερο μέρος των αποταμιεύσεων, ακόμη και τα μελλοντικά εισοδήματα των εργαζομένων της Δύσης.

Αποτέλεσμα όλων αυτών των πρακτικών είναι η διεύρυνση των οικονομικών ανισοτήτων μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Ένας μεγάλος αριθμός εργαζομένων μετακινείται από τα μεσαία στρώματα στα χαμηλά και ένας πολύ μικρός μετακινείται στα υψηλά. Το χάσμα που υπάρχει μεταξύ πλουσίων και φτωχών διευρύνεται, γίνεται βάραθρο και συμπαρασύρει πολλούς εργαζόμενους. Η βίαιη αυτή μετατόπιση δεν μπορούσε να έχει θύματα μόνο από τη μία πλευρά. Η παγκόσμια οικονομία στηρίζεται στην αγορά, η αγορά στηρίζεται στην κατανάλωση και για να υπάρξει κατανάλωση χρειάζονται καταναλωτές. Η μείωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων, μείωσε και την καταναλωτική τους δυνατότητα με

αποτέλεσμα ενώ έχουμε σήμερα μεγάλη παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών, να υπάρχει μικρή κατανάλωση. Έτσι όμως δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος που αναπόφευκτα οδηγεί στην ύφεση.

Τα μέτρα τα οποία λαμβάνονται μέχρι σήμερα προσπαθούν, αναβαθμίζοντας κάποια επί μέρους συστήματα (τράπεζες, αυτοκινητοβιομηχανίες κλπ), να κάνουν επανεκκίνηση στο κεντρικό σύστημα. Όσες νέες αισιοδοξίας κι αν προσθέσουν πολύ δύσκολα θα γίνει επανεκκίνηση του συστήματος άμεσα. Αν ανατρέξουμε στο παρελθόν, χωρίς να θέλω να εξομοιώσω την κρίση του 1929 με τη σημερινή, θα δούμε ότι έχουν αρκετά κοινά χαρακτηριστικά. Μάλιστα επειδή ο κόσμος σήμερα είναι πιο σύνθετος ίσως και οι λύσεις είναι περισσότερο πολύπλοκες. Η κρίση του 1929 ξεπεράστηκε στις ΗΠΑ μέσα σε μια δεκαετία περίπου με τη συνδρομή κυβερνητικών προγραμμάτων που προκάλεσαν γενναία αναδιανομή πλούτου.

Το 1939 οι πλούσιοι κατείχαν το 10% του πλούτου, από το 20% που κατείχαν το 1929. Στις χώρες της Ευρώπης αποτέλεσμα της κρίσης, ήταν η εγκαθίδρυση φασιστικών καθεστώτων και στην ουσία η κρίση ξεπεράστηκε με τη βίαιη αναδιανομή πλούτου που έγινε εξαιτίας του Β΄ παγκοσμίου

πολέμου. Σήμερα άλλη λύση πέραν της αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των μεσαίων και χαμηλών στρωμάτων μέσα από κυβερνητικά προγράμματα, δεν υπάρχει. Η αναδιανομή θα γίνει είτε με ελεγχόμενο τρόπο, είτε θα επέλθει ως προϊόν βίαιων συγκρούσεων και αλλαγών.

Μπορεί ο κίνδυνος για εγκαθίδρυση φασιστικών καθεστώτων να μην είναι ορατός, η νόθευση παρ' όλα αυτά της δημοκρατίας με καταπάτηση των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, με καταστράτηγηση των κοινωνικών κατακτήσεων στην προσπάθεια να ξεπεραστεί η κρίση χωρίς αναδιανομή του πλούτου, είναι πολύ πιθανή.

Όμως σήμερα το πρόβλημα δεν πρέπει να είναι απλά να ξεπεράσουμε την κρίση, που έτσι κι αλλιώς πρέπει να την ξεπεράσουμε, το πρόβλημα είναι τι ανάπτυξη θέλουμε. Είναι γνωστό ότι καταναλώνουμε ή για να είμαστε ειλικρινείς σπαταλάμε περισσότερα απ' όσα αγαθά μπορεί να μας δώσει ο πλανήτης. Οι δε ανισότητες στην κατανάλωση είναι τεράστιες.

Αν συνεχίσουμε το ίδιο μοντέλο ανάπτυξης: Αγορά χωρίς όρια - Κατανάλωση χωρίς όρια - Κέρδη χωρίς όρια, θα οδηγηθούμε σε μια περιβαλλοντική φούσκα, η οποία θα θέσει σε κίνδυνο όχι απλά την παγκόσμια οικονομία, αλλά και τη ζωή στον πλανήτη. Οι φυσικοί πόροι είναι πεπερασμένοι και δεν επιτρέπεται η κατασπατάλησή τους, απαιτείται χρηστή διαχείριση.

Στην παγκόσμια ιστορία συναντάμε πολιτισμούς που τους θαυμάζουμε ακόμη και σήμερα (Ν. Πάσχα, Μάγια, Ίνκας κ.ά.), οι οποίοι εξαφανίστηκαν κυρίως εξαιτίας της αλόγιστης χρήσης των φυσικών πόρων. (Χρήσιμο θα ήταν να διαβάσουμε το βιβλίο του JARED DIAMOND, ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ εκδ. κάτοπτρο 2006)

Αν δεν θέλουμε να έχουμε την τύχη τους, θα πρέπει να αλλάξουμε πορεία. Πολλοί επιστήμονες, όλων των κλάδων, προσπαθούν να διαμορφώσουν τη νέα πρόταση.

Αν θα την ονομάσουμε:

- πράσινη
- αειφόρο
- οικολογική ανάπτυξη...

...λίγη σημασία έχει.

Σημασία έχει:

- να περιορίζει τις κοινωνικές ανισότητες
- να αποδίδει κοινωνική δικαιοσύνη
- να έχει σαν βάση την οικονομία των φυσικών πόρων και όχι την οικονομία του χρήματος.

«και σίγουρα δεν πρέπει να είναι καπιταλιστική»

Οι λίστες κι οι ληστές (Με τον Κώστα Χριστοδουλή)

Η εβδομάδα που διανύουμε είναι μια από τις ομορφότερες του έτους για μαθητές και δασκάλους. Εξάλλου είναι γνωστοί οι τρεις λόγοι που αξίζει να γίνεις δάσκαλος: Ιούνιος, Ιούλιος, Αύγουστος.

Αυτούς τους τρεις λόγους από φέτος τους ασπάζονται και οι βουλευτές κι έτσι το μαγαζί της Βουλής θα μείνει κλειστό για το ίδιο χρονικό διάστημα. Διαψεύδονται ως ανακριβείς οι πληροφόριες που αναφέρουν πως η Βουλή ήταν το τελευταίο θύμα της οικονομικής κρίσης και αναγκάστηκε να βάλει λουκέτο. Εξάλλου, τα σκάνδαλα του χειμώνα έχουν δημιουργήσει αποθεματικό, όχι μόνο για το καλοκαίρι που διανύουμε, αλλά και για τα επόμενα καλοκαίρια του αιώνα. Η αλήθεια είναι κάτι που έχουμε ξαναγράψει: τα σκάνδαλα είναι σαν την εγκυμοσύνη, μετά από εννέα μήνες ξεφουσκώνουν.

Εμείς οι δάσκαλοι όμως είμαστε ριγμένοι οικονομικά, γιατί να μην οι βουλευτές δουλεύουν όσο οι δάσκαλοι, πληρώνονται όμως όσο οι ανώτατοι δικαστικοί. Οι οποίοι, όλως τυχαίως, είναι ο μοναδικός κλάδος στην Ελλάδα που παίρνει αύξηση πριν καν τη ζητήσει. Πλούσιος όμως δεν είναι αυτός που έχει χρήματα, αλλά αυτός που έχει χρόνο. Υπ' αυτή την έννοια οι δάσκαλοι είναι η πλουσιότερη κοινωνική τάξη στην Ελλάδα και χρίζονται ως κροίσοι, αν το πατρικό τους τυχαίνει και βρίσκεται σε νησί.

Εκεί τα καλοκαίρια επαναπροσδιορίζονται οι οικογενειακές σχέσεις και ο ρόλος της πεθεράς – αφού θεωρείται κάτι παραπάνω από επένδυση- και γίνεται σύσφιξη του οικογενειακού ιστού, αφού οι ατασθαλίες του χειμώνα που ταλανίζουν τις σχέσεις πεθεράς – νύφης διαγράφονται (κάτι σαν της Βουλής τα σκάνδαλα). Έτσι το καλοκαίρι εκτός των άλλων είναι η εποχή που η πεθερά από «στρίγγλα» γίνεται «μητέρα» και οι αβρότητες παίρνουν τη θέση της πατροπαράδοτης κόντρας.

Παλιότερα κάθε που ερχόταν καλοκαίρι, ξεσκόνιζα αγχωμένος τις «λίστες με τα πράγματα που πρέπει να κάνουμε πριν πεθάνουμε». Δεν είναι άλλες από τις περιβόητες λίστες με τις 100 καλύτερες ταινίες, τα 1000 μουσικά καλύτερα άλμπουμ, τις 200 εξωτικές συνταγές μαγειρικής, τα 50 ομορφότερα μέρη του πλανήτη κ.ο.κ.

Φέτος προστέθηκε από την τηλεόραση του Σκάι και η λίστα με τους 100 μεγαλύτερους Έλληνες, όπως τους ψηφίσαμε μέσω SMS. Εγώ ψηφίσα τον προπάππο μου που ήταν ο μεγαλύτερος Έλληνας που ξέρω, αφού αποδήμησε σε ηλικία 108 ετών. Με εκνεύρισε που δεν συμπεριλήφθηκε στην λίστα, γιατί είχα βάλει όλο το σόι – και όχι μόνο – να τον ψηφίσει και δεν τον είδα ούτε στη χιλιάδα.

Μετά απ' αυτό το φιάσκο εγώ παραμένω στην ανωνυμία μου, απορρίπτω όμως πάραυτα τις ελεεινές όπως αποδείχτηκαν

λίστες, οι οποίες εξάλλου δεν ταιριάζουν στα κυβικά μου. Είναι δυνατόν στη λίστα με τα 50 ομορφότερα μέρη, στο Νο 14 να μου προτείνει ν' ανεβώ με τα πόδια στο Μάτσου Πίτσου και στο Νο 31 να κολυμπήσω παρέα με δελφίνια; (ποιος; εγώ ο κύκνος).

Να πω την αλήθεια όμως, δε θα με χάλαγε καθόλου αντί για τα 1000 καλύτερα άλμπουμ μουσικής να ξανάκουγα τον ήχο του Αιγαίου στην Πούντα της Φολέγανδρου και αντί για τις 100 καλύτερες ταινίες να ξανάβλεπα το ηλιοβασίλεμα στη Λευκάδα και την ανατολή στην Αντίσαμο της Κεφαλονιάς.

Έχω ένα όραμα III (σεμνό και ταπεινό)

Πριν ένα χρόνο ακριβώς έγραφα για τις προσπάθειες του πρώην Υπουργού Παιδείας να βάλει τάξη στην εκπαίδευση και να αναβαθμίσει τα σχολεία βαφτίζοντάς τας με ονόματα λαμπρά. Δυστυχώς ο κ. Στυλιανίδης έφυγε από το Υπουργείο πριν προλάβει να ολοκληρώσει το όραμά του. Σεμνά και ταπεινά όπως και ήρθε. Κι άφησε πίσω του, εκτός από το τεράστιο έργο του που βιώνουμε στα σχολεία, τα ρουσφετάκια του τις κοινωνικές εξυπηρετήσεις του και κάποιους λογαριασμούς μερικών χιλιάδων ευρώ για ένα ταξιδάκι στο Παρίσι.

Έγραψε για το τελευταίο στο άρθρο του «Οι σπατάλες των Παρισίων» στην Καθημερινή (15/04/09) ο Πασχος Μανδραβελής:

«Μπορούν να ειπωθούν πολλά για το υπερπολυτελές ταξίδι του κ. Ευριπίδη Στυλιανίδη στο Παρίσι, τα έξοδα του οποίου τα πληρώσαμε εμείς οι φορολογούμενοι. Το καλύτερο μάς το θύμισε χθες ο κ. Θάνος Οικονομόπουλος: «ως πρωθυπουργός, η Μάργκαρετ Θάτσερ είχε απαγορεύσει ρητά στους υπουργούς της που ταξίδευαν στο εξωτερικό να διαμένουν σε ξενοδοχεία και είχε δώσει εντολή να φιλοξενοούνται, υποχρεωτικά, στις πρεσβευτικές κατοικίες και να μετακινούνται με τα αυτοκίνητα της κατά τόπον πρεσβείας!» Τόσο ανάληκτη και νεοφιλελεύθερη ήταν...

Αλλά και πριν από ένα μήνα η υπουργός των Εσωτερικών της Βρετανίας ζήτησε συγγνώμη, επειδή ο σύζυγός της χρησιμοποιούσε την πληρωμένη από τους φορολογούμενους συνδρομή Internet για να βλέπει αισθησιακές ταινίες. Το ποσό που για το οποίο ξέσπασε θύελλα διαμαρτυριών ήταν 5,40 ευρώ!

Ο κ. Στυλιανίδης ως υπουργός Παιδείας έστειλε την σύζυγό του να ταξιδέψει πρώτη θέση στο Παρίσι να τον περιμένει μόνη της σε σουίτα του ξενοδοχείου «Four Seasons», για να την συνδράμει τελικά σε ένα υπερπολυτελές weekend, με αφορμή μια

συνάντηση με αρχιτέκτονες, η οποία δεν υπήρχε καν στο επίσημο πρόγραμμα του υπουργείου Παιδείας. Όλα αυτά με δαπάνες του υπουργείου Παιδείας. Και να σκεφτεί κανείς ότι πριν από τέσσερα χρόνια έγινε μέγα σκάνδαλο, επειδή ο κ. Ακης Τσοχατζόπουλος έκανε τον γάμο του στο ίδιο ξενοδοχείο, άσχετα αν τα έξοδα δεν μπήκαν σε κρατικό λογαριασμό.

Φυσικά, στον ωκεανό της κρατικής σπατάλης το ταξίδι του υπουργού δεν είναι παρά μια σταγόνα. Αυτό, όμως, που πρέπει να μας προβληματίσει είναι η απάντηση του κ. Στυλιανίδη σαν αποκαλύφθηκαν οι λογαριασμοί. «Τα ταξίδια των εθνικών αποστολών μελών της εκάστοτε κυβέρνησης στο εξωτερικό διέπονται από συγκεκριμένο πρωτόκολλο και κανόνες, που προσδιορίζονται από τις οικονομικές υπηρεσίες των υπουργείων, σύμφωνα με το δημόσιο λογιστικό. Αυτό άλλωστε εύκολα μπορεί να διαπιστωθεί μέσα από τη σύγκριση υπουργικών αποστολών σε κάθε υπουργείο επί όλων των κυβερνήσεων», δήλωσε ο κ. Στυλιανίδης.

Αυτό σημαίνει ότι εν μέσω οικονομικής κρίσης και με την Ελλάδα να μπαίνει δεύτερη φορά σε επιτήρηση εξαιτίας της δημόσιας

σπατάλης, τα πρωτόκολλα υποχρεώνουν τους υπουργούς να διαμένουν σε σουίτες ξενοδοχείων το κόστος των οποίων φτάνει 2.300 ευρώ τη βραδιά. Το ερώτημα, λοιπόν, είναι: πού βρίσκονται εκείνα τα έρμα μέτρα της κυβέρνησης για περιορισμό των δαπανών του κράτους; Αν δεν έχουμε περικόψει αυτές τις σπατάλες, τι στην ευχή κάνουμε για να αντιμετωπίσουμε την κρίση;

Να θυμίσουμε ότι στις ΗΠΑ θεωρήθηκε μέγα σκάνδαλο το γεγονός ότι με μια παρόμοια δικαιολογία (ένα συνέδριο) πέρασαν ένα υπερπολυτελές weekend τα στελέχη εταιρείας AIG, η οποία αν και ιδιωτική επιχείρηση επιδοτήθηκε από τον κρατικό προϋπολογισμό. Εμείς υποχρεώνουμε διά πρωτοκόλλου τα στελέχη του κράτους να σπαταλούν χρήματα για weekend στο Παρίσι, για μια συνάντηση που δεν γνώριζε κανείς; Και, επιπλέον: σε πόσα άλλα υπουργεία γίνεται το ίδιο, όπως άφησε να εννοηθεί στην ανακοίνωσή του ο κ. Στυλιανίδης;

Είναι σταγόνα σπατάλης η παρισινή εκδρομή του κ. Στυλιανίδη και της συζύγου του. Αποκαλύπτει, όμως, νοοτροπίες και τα «μέτρα» που υποτίθεται ότι ελήφθησαν για τον περιορισμό των δημόσιων δαπανών.»

Έχω ένα όραμα II

Η πρόσκληση που ήρθε στο email του σχολείου έγραφε: «Η ΤΟ2 του ΠΑΣΟΚ Αγίου Δημητρίου σας καλεί στην εκδήλωση για την Παιδεία. – Ομιλήτρια η Μαρία Δαμανάκη»

...Πήγα...

Κυριακή πρωί στο 3^ο Δημοτικό...

...κόσμος πολύς. Αρκετοί γνωστοί και φίλοι, στον τοίχο παίζει το βίντεο με τον Αντρέα να βγάζει πύρινους λόγους, το Γεννηματά και την Μελίνα.

Γιαγιάδες να το παρακολουθούν με δάκρυα στα μάτια – θυμήθηκα τα παλιά δικά μου φεστιβάλ - και η Μαρία Δαμανάκη να αναλύει το όραμα του ΠΑΣΟΚ για την Παιδεία.

Αποκέντρωση, Αξιολόγηση, Ολοήμερο, Αύξηση των δαπάνων για την Παιδεία και Ορθολογική αξιοποίησή τους.

Όλα τακτοποιημένα, όλα σχεδιασμένα για την Ελλάδα του μέλλοντος...

Μ' άρεσαν, πήρα το λόγο για να τους δώσω συγχαρητήρια. Κι εκεί που μιλούσα είπα και για τις απεργίες που κάνουμε ενάντια στην Αξιολόγηση, ενάντια στην Αποκέντρωση, ενάντια στο Ολοήμερο. Απεργίες που προτείνουν, ψηφίζουν, πρωτοστατούν μέλη του ΠΑΣΟΚ στους συλλόγους και τη Δ.Ο.Ε.

Για το άγχος που έχουν πολλοί, όχι για ν' αλλάξει η εκπαίδευση αλλά να αλλάξουν τα πράγματα, να «επανέλθουν» αυτοί ως διαχειριστές της μιζέριας... Μια αποσπασούλα εκεί, ένας διευθυντής εδώ, βάλε κι έναν υπεύθυνο περιβαλλοντικής...

Για τα στρογγυλέματα που κάνουν άλλοι μην χάσουν κανένα ψήφουλάκι...

...Το ΠΑΣΟΚ έχει όραμα, τα μέλη του δεν έχουν ή εγώ δεν καταλαβαίνω κάτι...

«Είστε απόλυτος κύριε!!!» μου φώναξε μια κυρία από κάτω όταν τελείωσα.

Μακάρι να είμαι εγώ ο απόλυτος. Αν δεν είμαι όμως;

Έχω ένα όραμα I

Θεού θέλοντος και Αυρηλιώνη επιθυμούντος έλαχε να γίνω μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου μας. (Το πώς γίνεσαι μέλος έχει ένα ενδιαφέρον αλλά ας το αφήσουμε για αργότερα.)

Κοντά στο ένα εκατομμύριο ευρώ προϋπολογισμός για τον Πολιτισμό στον Άγιο Δημήτριο -όλα μαζί τα σχολεία του Δήμου (Νηπιαγωγεία, Δημοτικά, Γυμνάσια. Λύκεια, Τεχνικές Σχολές) παίρνουν πολύ λιγότερα- και μια φράση που άκουγα συχνά «Έχω ένα όραμα για τον Πολιτισμό στο Μπραχάμι!!!»... ήταν οι πρώτες μου εντυπώσεις.

... ένωσα πολύ άσχημα...

...γιατί εγώ δεν είχα κανένα όραμα...

Γρήγορα όμως διαπίστωσα πως όταν υπάρχει το χρήμα, τα οράματα δημιουργούνται πιο εύκολα. Κυρίως όταν τα χρήματα δεν είναι δικά σου αλλά των άλλων. Τότε είναι που γίνεσαι πλήρης οραμάτων.

Θα πρέπει να υπάρχει μια διαλεκτική σχέση οραμάτων – χρημάτων η οποία βέβαια είχε ανακαλυφτεί από αρχαιοτάτων χρόνων από τους ταγούς της κάθε θρησκείας. Όσο περισσότερα χρήματα είχε το παγκάρι τόσο πιο πολλά οράματα εμφανίζονταν και τούμπάλιν .

Που θα πάει. Αν μείνω λίγο ακόμη εκεί λογικά θα αποκτήσω κι εγώ τα όραματά μου.

Μέχρι τότε θα με στοιχειώνουν τα λόγια του Καβάφη (*Μάρτιαι Ειδοί, 1911*):

*Τα μεγαλεία να φοβάσαι ω ψυχή.
Και τες φιλοδοξίες σου να υπερνικήσεις
αν δεν μπορείς, με δισταγμό και προφυλάξεις
να τες ακολουθείς. Κι όσο εμπροστά προβαίνεις
τόσο εξεταστική, προσεκτική να είσαι.*

απ' την αρχή λοιπόν...

...απ' τις πηγές για να είναι το νερό καθαρό στο ποτάμι...

Γιατί εκεί κοντά στο Δέλτα των εκβολών όπου σμίγουν τα ρεύματα, μπλέκουν οι ιδέες και χάνονται οι στόχοι μας.

Κοντά στο Δέλτα
Ξεθωριάζουν τα
χρώματα στα
Όνειρά μας...

Και γίναν οι στόχοι μας πλέον περισσότεροι από τους απεργούς διαδηλωτές. -Σκόπιμα;- Τόσο που αν κάποιος σκεφτεί να αντιστοιχίσει τα πανό με τους απεργούς διαδηλωτές, θα βρει ότι πρέπει αρκετά πανό να παρελάσουν μόνα τους στη Σταδίου.

Τι τα θέλουμε αλήθεια τα πολιτικά χρώματα για να εκφράσουμε τις ιδέες μας; Η παλέτα των δασκάλων γεμίζει με χρώματα στη διδακτική πράξη. Αληθινά χρώματα που έχουν φωνή και διαμαρτύρονται για το ασφαλιστικό, τα ωράρια, τα κενά, τις ανύπαρκτες υπερωρίες και κυρίως για την αδιαφορία αυτών που κάθε φορά σχεδιάζουν την Παιδεία στη χώρα μας.

Είναι καιρός να κινησουμε τις ιδέες μας χωρίς ράγες. Είναι καιρός να γράψουμε τις καινούριες νότες στα τραγούδια της διαμαρτυρίας μας έξω απ' το.. πεντάγραμμο, νότες αλλιώς που δεν ξέρουν να τις αντιμετωπίσουν και τις φοβούνται.

Γιατί εμείς αυτό θέλουμε: Να μας φοβούνται όχι να μας λυπούνται...

Να φοβόμαστε αυτούς
που μας λυπούνται.
Όχι αυτούς που μας
πολεμούν...

Γιάννης Στεφανίδης